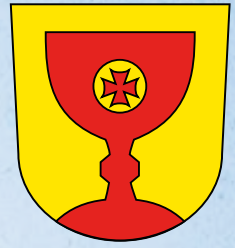

Eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut 1. Sam 3:3

PYHÄKÖN LAMPPU

Helgedomens Lampa 3 / 2022

Tässä on tie

Herrä
Jumalan
kallista ja ihanaa vettä.
Näin ei sinun opettajasi sitten enää kät-
keydy, vaan sinun silmäsi saavat
nähdä sinun opettajasi.
Sinun korvasi kuulevat ta-
kaasi tämän sanan, milloin
poikkeatte oikealle tai vasemmalle.
"Tässä on tie, sitä käykää"

Kesäjuhlan tunnelmia

Suunnitelmia ja taloudenhoitoa

JOS JUMALA SUO

JOEL KEROSUO

”Jos Jumala suo.” Moni kristitty on tottunut lisäämään nämä sanat vaikkapa viestiensä loppuun pohdiskellessaan elämänsuunnitelmia. Kuten moni muukin asia kristillisessä elämässä, lause voi tottumuksesta menettää teränsä. Sanojen syvin merkitys ei aina avaudu, mutta jokin elämäntapahtuma tai oivallus voikin saada sen taas uudestaan eläväksi.

Kulunut ajanjakso epidemian keskellä sekä Ukrainan tilanne ovat havahduttaneet monet meistä todistamaan, kuinka haurasta elämä on. Yhtäkkiä lukuisten suunnitelmien kohdalla on jouduttu toteamaan, että Jumala ei suonut. Vaikka peruuntuneet suunnitelmat aiheuttivat surua, olemme saaneet opetella rukousta ja oikeaa nöyryyttä sekä hyväksymään rajallisuutemme. Asiat ja suunnitelmat ovat mahdollisia vain ”jos Herra ja suo ja me elämme” (Jaakobin kirje 4:15).

Tämä todellisuus on totta myös tulevan Kesäjuhlan kanssa. Edellisuoden juhlan eteen oltiin myös tehty paljon valmisteluja. Hetkellisesti suunnitelmat näyttivät jo valuvan hukkaan, toisaalta tapahtumille asetettujen rajoitusten ja toisaalta ennustetun vaikean säätilanteen vuoksi. Ihmeellisellä tavalla kuitenkin avautui mahdollisuus kokoontua yhteiseen juhlaan. Jumala soi.

Paljon on tehty suunnitelmia, työtä ja valmisteluja, jotta yhteinen juhla saataisiin järjestetyksi myös tulevana kesänä. Paljon on myös työtä ja valmisteluja edessä. Ja vaikka on tarpeen tehdä laskelmia mikä on järkevää ja mahdollista kirkkomme kannalta, on samalla tärkeää muistaa oma rajallisuutensa ja pitää kourat ristissä. ”Jos Jumala suo, me teemme tämän tai tuon”.

Jos siis Jumala suo, saamme kokoontua Lähetysshiippakunnan yhteiseen Ke-

säjuhlaan Loimaalla 29.-31. heinäkuuta. Jotta juhla voisi onnistua, sitä on mahdollistamassa toivoaksemme myös moni talkoolainen jo aiemmin viikolla. Teemaa on kuvattu seuraavalla tavalla: *”Kesäjuhlan teema ”Tässä on tie” nousee Jesajan kirjasta (30:21). Teemajakeen taustalla on Jumalan sallima häitä ja abdistus, joiden keskellä Hän armossaan näyttää tien, joka on itse Kristus. Herra ei kätkeydy, vaan tulee julki. Myöskään Kristuksen kirkko ei piiloutu ajan ideologioihin vaan julistaa sekä lakia että evankeliumia. Seurakunnan keskellä sinäkin voit kohdata Hänet Sanassa ja sakramenteissa löytäen syntiesi Sovittajan. Korvasi saa kuulla turvallisen opastuksen, joka palauttaa harhapoliitilta ja varjelee oikealla tiellä. Tässä on tie, joka vie sinut perille tai vaan kotiin asti.”*

Puhe tiestä sisältää sekä lain että evankeliumin osoittaen Kristukseen, joka itse on tie. Se toisaalta näyttää aina, millaista on meidän vaelluksemme ja ’tiellä kulkemisemme’, mutta samalla se aina osoittaa ja antaa Kristuksen. Kaikki on tehty valmiiksi!

Siksi rukouksemme olkoon, että evankeliumin sana ”tässä on tie” voisi säilyä kirkkaana seurakunnissamme. Aikoinaan uskonpuhdistuksen taustalla oli keskeisenä juuri tämän julistuksen hämärtyminen. Kuitenkin kaiken hämärtyamisen keskellä monet evankeliumia todistavat käytännöt olivat säilyneet. Oli esimerkiksi pyrkimys pitää krusifiksi kuolevan silmien edessä. Siinä hetkessä, jossa oma rajallisuus ja heikkous vääjäämättömimmin tulee esiin, ei ollut uskonpuhdistuksen aikaan eikä ole tänä päivänä, muuta tarttumapaikkaa kuin Kristus. Luther ikään kuin tarttui tähän kirkossa säilyneeseen käytäntöön ja totesi, että juuri tässä on evankeliumin aarre ja sydän. Tässä on se varsinainen asia – Kristuksen ristin-

työ ja ylösnousemuksen voima! Tätä riemuviestiä kirkko on lähetetty julistamaan. Kertomaan syntiselle, että ristin ja ylösnousemuksen kautta taivaan aarteet ovat tarjolla jokaisessa messussa: Tässä on tie, tule ja omista.

Samalla ”tässä on tie” -teemasta avautuu kristillisen vaelluksen näköala, niin kirkkona kuin yksittäisinä kristittyinä. Korvasi saavat kuulla Sanan ohjaavan sinua eteenpäin ja pysymään tien kulkijana syrjään poikkeamatta. Sana saa sinussa aikaan myös väärin teiden inhoamisen ja hylkäämisen. Tässä on elämän tie, ”pyhä tie”, joka vie varmasti perille taivaaseen asti. ”Joka sitä tietä kulkee, ei eksy - eivät hullutkaan” (Jesaja 35:8).

Tästä lehdestä löydät jo hieman tulevan Kesäjuhlan tunnelmia. Suurta on myös, jos sinulla on mahdollisuus olla vapaaehtoisena, esirukoilijana tai työn taloudellisenä tukijana, jotta juhla voidaan järjestää. Ennen kaikkea tämä on kuitenkin kutsu tien kulkijaksi ja elä-

mään Vapahtajan lahjojen äärellä niin Kesäjuhlassa kuin viikko toisensa jälkeen yhteisessä seurakuntaelä-mässä.

SYTTÄJÄ VALITTA HOVIOIKEUTEEN

≡ TOIMITUS

Valtionsyyttäjä Anu Mantila ja aluesyyttäjä Maija Päivinen ovat jättäneet Helsingin hovioikeudelle jatkokäsittelylupahakemuksen ja valituksen käräjäoikeuden antamasta vapauttavasta tuomios-
ta niin kutsutuilla raamattukäräjillä. Syyttäjät vaativat käräjäoikeuden päätöksen kumoamista ja Päivi Räsäsen ja Juhana Pohjolan tuomitsemista kiihottamisesta kansanryhmää vastaan ja yhteisösakon määräämistä Suomen Luther-säätiölle.

Syytteessä on kyse syyttäjän näkemyksestä, että Päivi Räsäsen kirjoitus Mieheksi ja naiseksi hän heidät loi, Pride-kulkuetta koskenut Twiitti ja keskustelu Ruben Stillerin radio-ohjelmassa olisivat kiihottamista kansanryhmää vastaan. Tähän mennessä poliisi on pamflettikirjoitukseen liittyen todennut esitutkinnassa, ettei kirjoitus riko lakia. Kuluvan vuoden maaliskuussa käräjäoikeus päätyi samaan lopputulemaan.

Piispa Juhana Pohjola kommentoi, että ”Syyttäjän valitus hovioikeuteen ei yllättänyt, vaikka onkin valitettavaa. Pitkä ja raskas prosessi näin jatkuu, mutta olen varma, että työ sanan- ja uskonnonvapauden puolesta on merkityksellistä ja hyödyttää kaikkia yhteiskunnassamme. Tiedän myös, että kuljemme Jumalan hyvissä käsissä ja suunnitelmissa.”

KESÄJUHLAT LOIMAALLA HEINÄKUUSSA

≡ TOIMITUS

Lähetyshiippakunnan Kesäjuhlan valmistelut etenevät aikataulusa. Jos Jumala suo, Kesäjuhlaa vietetään Loimaan evankelisella opistolla 29.–31. heinäkuuta. Tänä vuonna juhlien teema on ”Tässä on tie”. Se on peräisin Jesajan kirjasta luvusta 30.

Aloituspäivän ohjelmassa on muun muassa ajankohtaiskeskustelu ”Eurooppa tienristeyksessä”. Lauantaina luvassa on raamattuopetus teemajakeen pohjalta, ajankohtaisluento Lähetyshiippakunnan tilanteesta sekä koko

perheen iltajuhla. Iltapäivän kanavissa keskustellaan esimerkiksi lopun ajoista, yhteisön rakentamisesta, sakramenteista ja ripistä kristityn elämässä sekä naisen asemasta seurakunnassa. Päättäpäivänä juhlille kokoontunut seurakunta viettää ordinaatiomessua, jossa Lähetyshiippakunnan seurakuntiin vihitään uusia pastoreita. Kesäjuhlat päättyvät yhteiseen lähetysjuhlaan, jossa pääpuhujana on piispa Hans-Jörg Voigt Saksan itsenäisestä evankelis-luterilaisesta kirkosta. Edellisvuosien ta-

paan lapsille, varhaisnuorille, nuorille ja nuorille aikuisille on erillistä ohjelmaa päivien aikana. Päivien koko ohjelmaan pääsee tutustumaan Lähetyshiippakunnan nettisivuilla.

Kesäjuhla pistetään pystyyn pitkälti vapaaehtoisin talkoovoimin. Talkoolaisien juhla viikko käynnistyy jo tiistaina juhla kentän telttojen pystytyksellä. Talkoopäivien ajan Lähetyshiippakunta kustantaa talkoolaisille ruuat ja majoituksen opistolta. Lämpimästi tervetuloa Loimaalle Kesäjuhlaan!

Sisällys 3/2022

- 2 Jos Jumala suo
- 3 Syyttäjä valittaa hovioikeuteen
- 3 Kesäjuhlat Loimaalla heinäkuussa
- 4 Sebastian Grünbaum – pastori, timpuri ja väitöskirjan tekijä
- 6 Saman Jumalan kämmenellä
- 8 Lähetyskuulumisia
- 9 Ihminen Jumalan lahjojen vastaanottajana

- 10 Ihan siksi vain – Kristuksen kirkko
- 11 ”En voi suunnitella mitään, kun kaikki on niin epävarmaa”
- 12 Här är vägen - i orostider
- 14 Norjan evankelisluterilainen hiippakunta (DelsiN) – haastattelussa pastori Erik A. H. Okkels
- 16 ”Sitten he ottivat Joonan ja heittivät hänet mereen, ja meri asettui raivostansa.”

SEBASTIAN GRÜNBAUM – PASTORI, TIMPURI JA VÄITÖSKIRJAN TEKIJÄ

RIITTA SAHIPAKKA

TUOMO SAHIPAKKA

Aurinkoisena toukokuun iltapäivänä kotiimme pyöräilee Turun Pyhän Paavalin ja Pyhän Gabrielin seurakuntien pastori Sebastian Grünbaum. Keskustelen 36-vuotiaan Sebastianin kanssa ennen kuin hän ja puolisoni aloittavat syventymisen Lutherin Galatalaiskirjeen selitykseen. Aiemmin toukuussa hän on jo pitänyt koululais- ja nuorten aikuisten illat, kenties myös seurakuntapolun tapaamisia ja tavanut kirkkoväkeä kodeissa. Juuri aktiivisuus ja läsnä oleminen kuvaavatkin hyvin Sebastiania, joka on monin tavoin mukana seurakuntaperheensä elämässä – meidän onneksemme! Mutta tilanne voisi olla toisenlainen, jos elämä olisi kulkenut hänen omien aatostensa mukaan.

LAPSUUDESTA NUORUUTEEN

Sebastian kasvoi esikoisena nelilapsisessa perheessä Helsingissä. Äitinsä mukaan hän haaveili lentokapteenin urasta. ”En muista tätä itse. Varhaisin muistoni on, että lukioaikoina halusin olla rakennusmies”, hän kertoo. Suomalaissaksalaisen verenperinnön saanut toisen polven suomenruotsalainen Sebastian kävi ruotsinkielisen peruskoulun ja lukion. Armeijan jälkeen haaveissa siinsikin lapsuudesta tuttu rakennuspuusepän ammatti. Ovet opinahjoon eivät kuitenkaan auenneet, ja Sebastianin tulevaisuuden suunnitelmat joutuivat koetukselle.

OPISKELUPAIKKA TARKENTUU

Jälkikäteen on helppo nähdä Jumalan johdatus. Syksyllä 2005 Sebastian aloitti opiskelut Ryttylässä Kansanlähetysoiston teologiseen valmistavalla linjalla kaverin suosituksesta. Ensikosketus Lähetyshiippakuntaan tapahtui näinä aikoina. Sebastianilla oli yksi harvoista kannettavista tietokoneista, josta hän, huonekaveri Joel Kerosuo ja muut nuoret kuuntelivat Juhana Pohjolan ja muiden Luther-säätiön pappien opetuksia. ”Sillä tavalla olen tutustunut Suomen Luther-säätiöön alun perin”, hän summaa. Kipinä syttyi.

Kansanopistovuoden jälkeen Sebastian haki Åbo Akademin teologiseen tiedekuntaan. Opiskeluajasta jäi mieleen lähinnä levottomuus. ”Oli niin paljon ajatuksia. Kaikki oli koko ajan liikkeessä”, hän pohtii. Toisaalta aikaan liittyi myös paljon hyviä kokemuksia: ”Tietenkin on myös niin, että se oli aika, jolloin tapahtui myös paljon hyviä ja tärkeitä asioita. Muun muassa suhteeni silloiseen Lähetyshiippakuntaan eli Luther-säätiöön syveni merkittävästi.” Viiden vuoden jälkeen taskussa oli teologian maisterin tutkinto vuonna 2011 ja ajatuksissa haave jatko-opinnoista.

PAPPISURA KUTSUU

Sebastian koki pappiskutsumuksen vahvasti opiskeluaikoina: ”Minulle se ilmeni aluksi ihan tietoisuutena, että tulen olemaan pappi koko ikäni.” Tähän tarvittiin tietenkin lisäksi ulkoisen kirkon kutsu, joka tuli vuonna 2011, kun piispa Matti Väisänen vihki hänet ja kaksi muuta nuorta miestä papiksi Kuopiossa. Lokakuussa vuonna 2011 Lähetyshiippakunnan ruotsinkielinen Pyhän Gabrielin seurakunta (Sankt Gabriels församling) aloitti messutoiminnan Turussa. Tätä seurasi suomenkielisen Pyhän Paavalin luterilaisen seurakunnan perustaminen vuonna 2014 niin ikään Turkuun ja molempien seurakuntien kirkkoherrana toimiminen aina kesään 2022 asti. Hänen avullaan saivat alkunsa myös Loimaan Hyvän Paimenen luterilainen seurakunta ja Salon alueen messutoiminta. Seurakuntatyön lisäksi hänen elämänsä on mahtunut ja mahtuu myös muuta.

KASVATTAVIA HETKIÄ JA ILON AIHEITA

Elämä ei aina mene niin kuin itse haluamme tai suunnittelemme. Seurakuntatyön ohessa Sebastian aloitti haaveilemansa väitöskirjan tekemisen vuonna 2012. Hän kertoo ajatelleensa, että tekee ensin väitöskirjan ja sen jälkeen muuta. Kevättalvella 2018 seinä nousi pystyyn; väitöskirjan tekeminen ei edennyt hänestä riippumattomista syistä. Pettymys sai mielen matalaksi muutamaksi kuu-kaudeksi. Lopulta ajatus kirkastui. ”Olen aina halunnut oppia rakentamaan taloja. Mikä nyt estää teke-
mästä sitä?”, hän kertoo pohtineensa ja hakeneensa opiskelemaan rakennusmiehen ammattitutkintoa papin työnsä hoitamisen ohessa. Opinnot olivat täynnä ilon aiheita. Valmistuminen, Sebastianin omien sanojen mukaan tumpuriksi, antoi uutta sisältöä päiviin. Uuden oppiminen, fyysisen työn tekeminen ja hyvät yöunet raskaan työpäivän jälkeen palkitsivat. Ilman pettymistä väitöskirjaprosessiin tätä mahdollisuutta ei olisi tullut. Sebastianin mukaan jälkiviisaana voi sanoa, että oli hyvä, ”kun oli pakko luovuttaa – se mahdollisti jotain muuta tärkeää”.

VAPAA-AIKA SEKÄ HUVIKSI ETTÄ HYÖDYKSI

Sebastianin kertoessa vapaa-ajastaan huomaa, että työ ja vapaa-aika sulautuvat usein toisiinsa. Rakennuksilla hän käy toisinaan ja pitää timpurintöitä harrastuksenaan. Hän lukee paljon ja opiskelee kieliä, viime aikoina erityisesti saksaa ja italiaa. Luontevasti hän pelaa pelikonsolilla lasten kanssa tai katsoo elokuvia nuorten aikuisten seurassa. Sebastian urheilee, purjehtii, katsoo ja pelaa jalkapalloa ja toteaa olevansa harrastusjalkapallojoukkueessaankin ”se

pappi”. Hänestä saa kuvan ihmisenä, joka on monessa puuhassa kuin kotonaan ja joka tekee kaiken voimiaan säästämättä ”kuin Herralle” ja samalla omaksi ja toisten iloksi.

HERRA JOHDATTA TÄNÄÄN SUOMESSA...

Kun katsoo elämäänsä taakse päin, ymmärtää usein, miksi asiat ovat menneet niin kuin ovat tai mikä tarkoitus pettymyksillä on ollut. ”Sillä minun ajatukseni eivät ole teidän ajatuksianne, eivätkä teidän tienne ole minun teitni”, sanoo Herra (Jesaja 55: 8). Pikku hiljaa monet Sebastianin unelmat ovat käyneet toteen ja hän voi hyödyntää monipuolista osaamistaan koko hiippakunnan hyväksi kuullessaan myös Lähetyshiippakunnan kesäjuh latoimikuntaan ja vastatessaan Kesäjuhlan nuorten aikuisten talkooleiristä toista vuotta peräkkäin. Talkoissa nostetaan juhlateltoa ja rakennetaan juhla- aluetta mutta välillä kuunnellaan opetuksia ja osallistutaan hartauksiin. Paikalla on kymmeniä noin 20–30-vuotiaita nuoria. Vastuunkantajien ansiosta Kesäjuhla voidaan järjestää turvallisissa puitteissa.

...JA TULEVAISUUDESSA AMERIKASSA!

Elokuussa Sebastianin elämä muuttuu ainakin pariksi vuodeksi ja toinenkin iso unelma toteutuu. Noin puolitoista vuotta sitten hän sai puhelun silloiselta dekaanilta Juhana Pohjolaalta, joka kertoi opiskelumahdollisuudesta Amerikassa. Kaikki alkoi piispa Risto Soramiehen neuvoteltua erilaista yhteistyökuvioista Missouri-synodin kanssa. Kun oli tullut puheeksi, mitä apua Lähetyshiippakunta voisi tarvita, tuli esille tarjota stipendiaattia sopivalle pastorille. ”Koen, että tässä kaikesta on johdatusta”, Se-

bastian sanoo kiittolisena ja tulevasta innostuneena.

Martin Chemnitzin liittyvän väitöskirjan tekeminen jatkuu kaukana Suomen Turusta Saint Louisin Concordia-seminaarissa. Opiskelu on laaja-alaista ja yliopistomaista. ”Jatkan tuttua aihetta heidän väitöskirjaohjelmassaan. Saan opiskella aika paljon”, Sebastian toteaa ja pitää sitä vain hyvänä asiana. Koska opiskelu tapahtuu seminaarissa, kuuluvat kampuselämän aamuihin myös hetkilpalvelukset, jotka tekevät yliopistostakin hieman kuin seurakunnan. ”On kiinnostavaa nähdä, alkaako ahdistaa se, etten itse pääse saarnaamaan”, hän pohtii. Sebastian odottaa tulevia opiskeluvuosi-
aan avoimin mielin ja nauraa: ”Minulla on hirveän paljon odotuksia, kun minulla on vilkas mieli.” Uuden oppiminen, oma hengellinen kasvu, kontaktit ja uusiin ihmisiin tutustuminen sekä eri asioiden kohtaaminen ovat jo ajatuksissa, kun lähtöhetki lähenee päivä päivältä.

On jännittävää nähdä, kuka olen, kun en ole kirkkoherra. Tämä on niin

määrittävä kutsumus. Saint Louisissa olen ensisijaisesti opiskelija”, Sebastian sanoo vakavana mutta jatkaa iloisena: ”Hauskahan tämä matka on ollut, olen kasvanut aikuiseksi pappina ollessani. Tämä on ollut ihmeellinen matka opetuksineen!” Sebastianin on tarkoitus palata opiskelujen jälkeen takaisin Turkuun papiksi, mutta hän myöntää rehellisesti: ”On mahdollista tietää, miten Jumala johdattaa, mutta katson tulevaisuuteen uskoen ja luottaen.”

Nykypäivänä yhteyttä voi pitää helposti sosiaalisessa mediassa. Suomen tai ruotsin kieltä ei välttämättä juuri kuule Amerikassa. Se ei häntä huolestata. Opiskeluun kuuluu loma, ja Sebastian kertoo tulewansa Suomeen ensi kesänä. Enemmän kuin kieltä ja maata Sebastian sanookin jäävänsä kaipaamaan työtovereita ja seurakuntia ja kiteyttää: ”Ennen kaikkea tulen kaipaamaan ihmisiä!”

Siunattua matkaa ja antoisaa opiskeluaikaa. Saarnastuoli odottaa Suomessa pastori-timpuri-tohtoriaan!

SAMAN JUMALAN KÄMMENELLÄ

REETTA SYRI

HAASTATELTAVIEN KOTIARKISTOT

Pekka Virtanen vetää asunto-vaununsä Loimaalle noin sadan kilometrin päähän kotoa Porista jo viikko ennen Kesäjuhlan alkua. Hän on toiminut molempina kesinä talkoolaisena juhlilla. Miehen äänessä on intoa ja hehkua.

-En osaa edes sanoin kuvata sitä tunnelmaa ja ilmapiiriä. Ystäviä koontuu ympäri Suomea ja sauna lämpiää joka ilta. Mutta ennen kaikkea minua puhuttelee se, että rakennamme Herralle.

Pekka kertoo, kuinka ensimmäisessä Kesäjuhlassa nostettiin porukalla kolmimastoista telttaa pystyyn, kun yllättäen naru irtosi ja koko teltta kaatui. Siitä selvittiin kuitenkin säikähdyksellä. Pekkaa naurattaa: - Emmehän me mitään käsiti koko touhusta, mutta meitä opastetaan taitavasti ja ohjeet ovat selkeät. Ja niin vain yhdessä päivässä kaikki teltat nousevat pystyyn. Ja myös pysyvät pystyssä.

Pekka lähti talkoisiin mukaan, kun pyydettiin.

- Olen aina tehnyt töitä yksin, joten eläkkeellä on mukava tehdä töitä yhdessä ja homma on hienosti organisoitua, Pekka kiittelee. Viime vuonna hänen mieleensä jäivät erityisesti nuoret, jotka olivat nuorisoleirillä ennen juhlaa ja talkootehtävissä mukana.

- Me vanhempi väki yritimme vain toppuutella, että ottakaas vähän rauhallisemmin, Pekka naurahtaa. Yhteistyö sujui upeasti.

Pekan mielestä parasta juhlassa on yhteenkuuluvaisuuden tunne.

- Olemme kaikki saman Jumalan kämmenellä, niin nuoret kuin vanhatkin.

Vaikka Pekka puhuu intoa talkootöihin, hän haluaa muistuttaa, ettei kaikkien tarvitse jaksaa talkoisiin.

-On täysi lupa tulla valmiiksi järjestettyyn juhlaan ja iloita siitä, mitä on tarjolla.

KAVERIT ON TÄRKEINTÄ

Tämän kesän riparilaiset Helmi Syri (vas.), Helena Rauha (oik.) ja Martta Nieminen (kuva alla) tulevat Loimaalle kavereita tapaamaan. Martta tulee Kankaanpäästä vajaan parin tunnin päästä ja Helmi ja Helena Seinäjoelta samoin parin tunnin ajomatkan päästä. Yöt on vietetty teltassa tai leirikeskuksessa Mustajärvellä.

Tytöt palaavat Kesäjuhlien muistoihin.

- Nuorten jatkot jäivät päällimmäisenä mieleen. Siellä oli paljon porukkaa, hyvä ilmapiiri ja hyvää ruokaa. Jatkoilla alkanut ystävyys on kantanut tähän päivään asti, iloitsee Martta.

- Päädyimme jotenkin kummasti hevosten aitaukseen vaikka piti olla messussa, nauraa Helena muistol-

leen hymy silmissä asti.

Helmi muistaa makkarat.

- Niitä myytiin isän kanssa paljon. Ja tapasin juhlilla sellaisia kavereita, joiden en edes tiennyt sinne tulevan! Ja onhan Kesäjuhlassa aina ihan oma fiiliksensä, Helmi huokaa hymyillen.

Nuoret ovat osallistuneet joka kesä myös talkoisiin.

- Koristeltiin telttaa, myytiin kahvia ja pullaa, jaettiin keittoa, paistettiin makkaraa. Ihan mukavaa puuhaa, tytöt toteavat. Joskus laitettiin omia rahojakin kassaan, jos maksu jäi vähän vajaaksi eikä viitsitty periä lisää.

- Korttimaksupäätte olisi kiva seuraavaan juhlaan, Helena vinkkaa järjestäjille.

Jos jotain voisi vielä toivoa, se olisi nuorille suunnattua musiikkia.

- Bändit olisi huippuja!

MEITÄ ON NÄIN PALJON

Maarit ja Juha Siekkinen Kempeleestä suunnittelevat perheen kesälomareissun niin, että loma päättyy Lähetyshiippakunnan Kesäjuhlaan.

- Siitä on hyvä laskeutua arkeen ravittuna ja virkistyneenä, Maarit toteaa.

Perheen nuoriso majoittuu missä milloinkin, mutta Maarit ja Juha ovat varanneet ajoissa huoneen hotelli Seurahuoneelta.

- Kesäjuhla on siis tässäkin mielessä meille pientä luksusta, pariskunta hymyilee.

Erityinen kesäjuhlamuisto päättyy heti Maaritin mieleen. Sunnuntaipäivä oli ollut pilvinen ja ilmassa oli myrskyn uhkaa. Pastorit seisovat ulkona isossa piirissä ja juuri vihitty piispa Juhana Pohjola seisoi piirin keskellä. Hän halasi lämpimästi jokaisen pastorin ja samaan aikaan pilvien lomasta alkoi paistaa aurinko valaisten tuon valkopukuisten joukon. Hetki oli jotenkin erityinen ja symbolinenkin.

- Oli hienoa saada kokea tämä hetki paikan päällä.

Perheen Anna-tytär on osallistunut nuorten talkooleirille ennen juhlaa tu-

tulla kaveriporukalla.

- On mahtavaa nähdä miten juhla rakentuu yhdessä.

Aikaa on jäänyt myös yhdessäololle ja leiristä on jäänyt hyvä mieli. Juhlan aikana Anna on ollut jakamassa ruokaa juhlaväelle, mikä onkin loistava tapa tavata tuttuja.

Parasta juhlassa on se, että voidaan kokoontua yhteen eri-ikäisten kristittyjen kanssa. Koolla on koko seurakunnallinen perhe ja kaikki ovat tervetulleita. Siekkisille tällä on erityinen merkitys.

- Meillä ei kummallakaan ole juuria eikä perinteitä seurakuntaelämään eikä siis Kesäjuhlaankaan. On hienoa nähdä, että meitä on näin paljon. Juhlilla on saanut tavata jo aikaisemmin tutuksi tulleita ystäviä ympäri Suomea ja tutustua myös uusiin ihmisiin. Toki myös juureva opetus puhuttelee.

Siekkiset kehuvat juhlan järjestäjiä ja kaikkia talkoolaisia.

- Kaikki on niin hyvin järjestetty ja ajankohtaiset teemat ovat hyviä.

Maaritilla on mielessä kuitenkin yksi toive:

- Lauantai-illan perhejuhla on tärkeä, mutta lapsille ja lapsiperheille suunnatun ohjelman osuus on aika suuri. Voisiko siellä olla enemmän lyhyitä puheita, yhdessä laulamista ja rukousta?

Kesäjuhla on Siekkisten perheelle kesän kohokohta ja odotettu tapahtuma.

- Tarkoitus on osallistua juhlaan aina, kun se on mahdollista!

HYVÄ TEKEMISEN PÖHINÄ

Jussilan perhe Seinäjoelta ajelee parin sadan kilometrin matkan Loimaalle asuntoautolla. Viisihenkinen perhe on nauttinut rauhallisesta juhlamiljööstä ja yöpymisestä lähellä juhlapaikkaa.

Idaliina ja Hilja-Kerttu iloitsevat Kesäjuhlassa uusista kavereista ja tietysti herkuista.

- Oli todella kiva, kun siellä oli kisakat! muistaa Hilja-Kerttu. Myös ehtoollinen ja Raamatun kertomukset jäivät mieleen.

Myös perheen isä Tero muistelee makkaraa hyvällä ja Hilja-Kertun kanssa he osallistuivatkin talkoolaisina makkaranpaistoon.

- Siinä sai palvella ja viettää mukavaa aikaa isin kanssa, Hilja-Kerttu kertoo.

Elina oli mukana lastenohjelman

järjestämisessä, kun oman seurakunnan ystävät pyysivät mukaan.

- Yhdessä tekeminen on hieno tapa tutustua uudella tavalla ihmisiin, Elina iloitsee.

Lastenohjelma saa kiitosta niin äidiltä kuin lapsiltakin ja houkuttaa lähtemään juhlaan uudelleen. Kolmannen kerran tänä kesänä järjestettävä juhla saa Teron hymyilemään.

- Nuoressa juhlassa on hyvä tekemisen pohinä. Rutinien puuttuminen on omalla tavallaan viehättävää. Kaikki tekee kaikkea ja kokemukseksi mukaan monet ovat tulleet palvelemaan juhlassa, toteaa Tero.

LÄHETYSKUULUMISIA

LEENA JA TUOMO SIMOJOKI

SIMOJOET

Lähetyshiippakunnan tukemien opiskelijoiden määrä on kasvanut yhdellä. Uusimpana joukkoon on liittynyt pastoriksi opiskeleva Richard Ombogo (kuvassa) Itabagon seurakunnasta, Länsi-Keniasta. Hänen stipendistään vastaa Paulus-seurakunta Kouvolasta.

Richard Ombogo on naimisissa oleva kolmen lapsen isä. Hänellä on aiempi tutkinto elintarvikealalta. Richard syntyi luterilaiseen, kisii-heimoon kuuluvaan perheeseen ja kokee, että luterilaisella kirkolla on paljon annettavaa alueensa ihmisille. Selkeä ja hyvä oppi on hänen mukaansa luterilaisuuden vahvuus. Se ei vaadi ihmetekojä tai rikkautta ja terveyttä merkinä Jumalan suosiosta. Kirkkonsa suurimpana haasteena hän näkeekin muiden, kovaa vauhtia kasvavien kirkkokuntien oppien tuomisen luterilaiseen kirkkoon.

Richard kertoo, että hänellä on vahva sisäinen kutsu palvella kirkkoa. Hänen opintonsa Matongon luterilaisessa teologisessa seminaarissa ovat alkanet jo aiemmin, joten hänen tavoitteenaan

on valmistua vuoden 2023 loppuun mennessä. Lähetyshiippakunta on hoitanut lukukausimaksut tammikuusta 2022 alkaen. Motivoitunut opiskelija toimii myös luottamustehtävissä opiskelijoiden edustajana seminaarin hallinnossa. Pianonsoitosta ja lukemisesta pitävä perheenisä kertoo suurimmaksi tulevaisuuden toiveekseen, että saisi tulla uskolliseksi palvelijaksi kirkkolleen ja että osaisi kasvattaa perheensä hyvin.

”ELOA ON PALJON, MUTTA TYÖMIEHIÄ VÄHÄN” (MATT. 9:37)

Pastoraalikoulutuksen jälkeen Richard on kutsuttu palvelemaan Kenian luterilaisen kirkon (ELCK) lounaisen hiippakunnan alueella, jossa on Kenian väkimäärältään suurimmat luterilaiset seurakunnat. Lounaisessa hiippakunnassa on yhteensä noin 80 seurakuntaa, mutta vain 26 pastoria. Seurakunnat ovat monesti suuria. Esimerkiksi eräässä hiippakunnan seurakunnassa jäseniä on noin tuhat, mutta pastoreita vain yksi. On sanomattakin selvää, että pastorilla ei riitä aika kaiken, minkä tietäisi olevan seurakunnan kaitsemisen kannalta tärkeää. Joka sunnuntai tämän seurakunnan pastori

toimittaa kolme eri jumalanpalvelusta täysille kirkkosaleille, mutta kertoo kipuilevansa, kun ei vain yksinkertaisesti jaksa toimittaa ehtoollista yksin koko tuhatpäiselle seurakunnalle joka sunnuntai.

”RUKOILKAA SIIS ELON HERRAA, ETTÄ HÄN LÄHETTÄISI TYÖMIEHIÄ ELONKORJUUSEENSA.” (MATT. 9:38)

Kristilliset kirkot kasvavat tällä hetkellä ennätysvauhtia erityisesti ns. globaalissa etelässä. Tarve hyvin koulutetuille pastoreille ja muille kirkon työntekijöille on suuri. Siksi Lähetyshiippakuntakin on mukana tukemassa nuoria ja kasvavia, mutta köyhiä sisarkirkkojaan. Richardin lisäksi odotamme kahden muun pappisopiskelijan ja yhden diakonissaopiskelijan valmistumista Matongon luterilaisesta teologisesta seminaarista lähivuosien aikana. Kaakkois-Aasiassa kolme pastoria valmistuu Lähetyshiippakunnan tuella jarai-yhteisön parissa tehtävään työhön vuoden 2023 aikana. Näin vastaamme kirkolle annettuun lähetystehtävään ja omaan tavoitteeseemme ravita ja vahvistaa seurakuntia lähellä ja kaukana.

ELCK

(EVANGELICAL LUTHERAN CHURCH OF KENYA)

- Kenian suurin ja vanhin luterilainen kirkko.
- 6 hiippakuntaa, 520 seurakuntaa ja 100 000 kastettua jäsentä. Yksittäisten seurakuntien koko 20-1000 jäsentä.
- Perustettiin 1940-luvulla ruotsalaisten lähetysten toimesta.
- Päätoimisto Nairobissa.
- Toimisto sijaitsee aiemmin Länsi-Keniassa Iteriossa, koska kylän heimopäällikkö oli ainoa, joka suostui ottamaan lähetystyöntekijät suojiinsa. Muualla luterilaiseen kirkkoon suhtauduttiin hyvin varauksellisesti. Siellä huhuttiin, että luterilaiset lähetystyöntekijät tarjoilivat sunnuntaisin ihmisverta ja –lihaa seurakuntalaisilleen!

IHMINEN JUMALAN LAHJOJEN VASTAANOTTAJANA

≡ ANTTI LEINONEN

📷 PIXABAY

“Ihminen ei taida antaa mitäkään Jumalalle, vaan ainoastansa ottaa häneltä, sillä Jumalan sopii antaa, mutta ei ottaa.” Martti Luther opetti psalmin 51 äärellä, miten Jumalan olemus on olla kaiken antaja (Hengellinen aarreaita, 315). Hengellinen elämämme on jatkuvaa vastaanottamista ja Jumalan hyvien tekojen kohteena olemista. Eikä vastaanottaminen kosketa vain hengellisyyttä, vaan yhtä lailla elämäämme ja omaisuuttamme. Tässä jutussa pohdinkin, mitä Jumalan lahjojen vastaanottaminen meille tarkoittaa.

OSALLISUUTTA JUMALAN ISÄLLISESTÄ HYVYYDESTÄ

Vaikka teemme kovasti töitä elantomme eteen, on kuitenkin kaiken takana Jumalan antelias käsi. Katekismuksen ruoan siunaukseen Luther valitsi psalmin kohdan: Kaikkien silmät vartioitsevat sinua, ja sinä annat heille heidän ruokansa ajallaan. Sinä avaat kätesi ja ravitset suosiollasi kaikki, jotka elävät. (Ps. 145:15–16) Näin ruokapöydässä muistamme: olemme Jumalan hyvyyden vastaanottajia.

Jokainen hengenveto ja sydämenlyönti on lahjaa Jumalalta. Jumala antaa iloiten, sydämen halusta. Onhan Jumala tarkoituksella luonut minut, antanut ruumiini ja vaatteeni ja minua varjelee. “Kaiken tämän hän tekee yksinomaan isällisestä, jumalallisesta hyvyydestänsä ja laupeudestansa, ilman mitään minun ansiotani ja mahdollisuuttani.” (Vähä katekismus, ensimmäinen uskonkohta) On kuin Jumala ei saisi kyllikseen lahjojen antamisesta.

JUMALAN RAKKAUDENTYÖHÖN OSALLISTUMISTA

Paavali herätteli Korintin seurakuntaa näkemään Jumalan lahjat: ”Jumalalla” on teille annettavana runsaasti kaikkia

lahjoja, niin että teillä on aina kaikki mitä tarvitsette ja voitte tehdä runsaasti kaikkea hyvää. Onhan kirjoitettu: “Hän jakelee ja hän antaa köyhille ja hänen hyvyytensä kestää ikuisesti.” Hän, joka antaa kylväjälle siemenen ja suo ravinnoiksi leivän, antaa teillekin siemenen ja moninkertaistaa sen, ja hän sallii teidän hyvyytenne sadon karttua. Te saatte kaikkinaista rikkautta ja voitte osoittaa runsaasti anteliaisuutta. (2. Kor. 9:8–11)

Kaiken hyvän perästä seuraa vielä erityinen yllätyslahja. Kun Isä on ihmisrakkautensa ja hyvyyden täyteys, hän ottaa ihmislapsensa mukaan hyvän tekemiseen. Kuten maallinen isä tai äiti ottaa lapsensa avuksi arjen askareisiin, niin Jumala ottaa mukaan hyviin töihinsä. Jumala varustaa sinut, voidaksesi osoittaa anteliaisuutta. Hyvää tehdään eri elämänalueilla: perheessä, työssä, yhteiskunnassa ja kirkossa.

Kirkossa olemme, uskon kautta, osa Jumalan valtakuntaa, joka on kerän täyttävä näkyvästi koko kaikkuuden. “Jumalan valtakunta kyllä tulee”, kuten Luther selittää Isä meidän -rukouksen toista pyyntöä. Vaikka emme näin rukoilisi, tulisi valtakunta sittenkin. Pyydämme siis, että valtakunta tulisi meillem. Pyydämme saada olla mukana sen tulemisessa.

LAHJAN ANTAMISTA HENGELLISELLE KODILLE

Paavali puhui valtakunnan työhön osallistumisesta omalla toiminnalla ja varoilla. Apostoli ei manipuloi, pakota tai lupaa suuria ihmeitä, avataksaan kukkaroiden nyörit. Silti hän luottaa kristittyjen antavan runsaasti ja iloisesti. Hän opettaa suunnitelmal-

lisuutta: mieti edeltä, minkä verran säännöllisesti annat. Kukin antakoon sen mukaan kuin on mielessään päättänyt, ei vastahakoisesti eikä pakosta, sillä iloista antajaa Jumala rakastaa. (2. Kor. 9:7) Suunnittelussa kymmenysten antaminen on hyvä lähtökohhta (vrt. Luuk. 11:42). Voi muistaa, että Israel toi lahjan ensihedelmistä, kasan päältä (vrt. 2. Moos. 23:19).

Seurakunnissamme opetellaan jatkuvasti, mitä on elää ilman kirkollisve-roja. Kristitty kasvaa hiljalleen, yhdessä seurakunnan kanssa, myös antamisessa. Opimme seurakunnassa, ikään kuin perheessä, suunnittelemaan taloutta pitkäjänteisesti ja määrätietoisesti. Huolehdimme yhdessä hengellisestä kodistamme. On tärkeää, ettei kirkko ole ulkopuolisten tukien varassa. Taloudellisesti itsenäisenä on uskallus julistaa pidättelemätöntä evankeliumin sanomaa.

Messussa kerätään aina kolehti, kiitosuhri. Se on messun olennainen osa, joka kuvastaa sitä, miten kristittyinä annamme itsemme kiitosuhrina Jumalalle (Room. 12:1). Pastori siunaa kolehdin, mahdollisesti sanoen: “Herra sinun omastasi me annamme, sinun lahjaasi me jaamme. Ota vastaan meidän ja meidän lahjamme, Poikasi Jeesuksen Kristuksen kautta.” Jumala on antanut meille runsaat lahjat viisaasti käytettäväksi. Olkoot nämä lahjat siunauksena meille itsellemme ja muille.

IHAN SIKSI VAIN – KRISTUKSEN KIRKKO

≡ TAPANI SIMOJOKI

📷 WIKIMEDIA COMMONS

Kesäkuun 1924 alussa kaksi englantilaista vuorikiipeilijää, 37-vuotias George Mallory ja 22-vuotias Andrew Irvine, olivat pääsemäisillään historiankirjoihin. Kun heidät nähtiin viimeisen kerran, he olivat enää muutaman sadan metrin päässä Mount Everestin, maailman korkeimman vuoren, huipulta. Sen jälkeen miehet katosivat. Seuraavan kerran Mallory nähtiin 1. toukokuuta 1999, kun hänen jäätynyt ruumiinsa löytyi 700 metriä huipun alapuolelta. Hän oli jossain vaiheessa pudonnut ja kuollut. Irvinen jäähakku löydettiin jo vuonna 1933, mutta hänen ruumistaan ei ole vielä löytänyt.

Mikä sai akateemisesti lahjakkaat, varakkaat miehet riskeeraamaan ja lopulta menettämään henkensä uhkarohkeaan tempaukseen, Everestin valtauksen? Kun Mallorylta kysyttiin tätä lehtihaastattelussa, hän vastasi yksinkertaisesti: ”Koska se on siellä.” Seikkailu oli seikkailun arvoinen ihan siksi vain, itsensä vuoksi.

Tämä saattaa kuulostaa kevytmieliseltä tai jopa ajattelemattomalta asenteelta. Sen takana on kuitenkin yllät-

tävän viisas lähestymistapa elämään: Jotkut asiat ovat tekemisen arvoisia ihan vain itsensä vuoksi, riippumatta siitä, onko niistä mitään seurannaishyötyä. Onhan meidän kykymme ennakoita tekemistemme pitkäaikaisvaikutuksia siinä määrin epäluotettava, että ylikäytännöllinen ja -laskelmoiva asenne elämään ja työhön sulkee meidät oman rajallisen mielikuvituksemme vangiksi.

Vastaavasti monen nykytekniikan takana on matemaattisia löytöjä, jotka tehtiin 1700- ja 1800-luvuilla, kauan ennen kuin niille oli mitään käyttöä. Jos matemaatikot eivät olisi tutkineet puhtaasti teoreettisia ongelmia, ”koska ne olivat siellä”, silkasta uteliaisuudesta, meillä ei olisi kännyköitä tai internetiä.

Kristillisellä kirkolla ja sen jäsenillä on tästä paljon opittavaa. Koska elämme pragmaattisessa, kärsimättömyydessä ja kyynisessä kulttuurissa, joka haluaa mitata ja hinnoitella kaiken mahdollisen – ”joka tietää kaiken hinnan, muttei minkään arvoa” (O. Wilde) – kirkollekin voi helposti tulla kiusaus ruveta mittaamaan tekemisiään laskelmoitujen, oletettujen tai toivotujen tulosten valossa.

Se on ymmärrettävää, mutta väärin. Me emme saa koskaan unohtaa paikkaamme Jumalan valtakunnassa: Kirkko on Kristuksen, ei meidän. Me olemme vastuussa vain omasta uskollisuudestamme (Matt. 25:21; Ilm. 2:10).

Dietrich Bonhoeffer saarnasi keuhkotautilla 1933: ”Kristus antaa kirkolle suuren lohdun: ”Tunnusta sinä, saarna, todista minusta, mutta minä yksin vastaan rakentamisesta. ... Kirkko, jos teet oman osuutesi oikein, se riittää. ... Älä laskelmoi, älä etsi muiden kannatusta. ... Sinä, kirkko-

ni, tunnusta, tunnusta, tunnusta.’ ... Kristus on se, joka rakentaa.”

Jumalan sana on kirkon ainoa aarre, sen perusta, keskus ja päämäärä – koska Jumalan sanassa Kristus itse on läsnä seurakuntansa ja uskoviensa keskellä. Ilman Kristusta meillä ei ole mitään, mutta hänessä meillä on kaikki Jumalan valtakunnan rikkaudet (2. Kor. 8:9).

Siksi meidät on kutsuttu perehtymään Jumalan sanaan, ihan siksi vain: kuulemaan, tutkimaan, opiskelemaan, julistamaan, opettamaan, uskomaan ja noudattamaan sitä. Vain koska se on siellä. Kun me syvennymme sanaan puhtaasti Kristuksen vuoksi, välittämättä mielipiteistä ja laskelmoimattain tuloksia, me väistymme sen tieltä, lakkaamme käyttämästä sanaa omien päämääriemme saavuttamiseksi ja annamme kaikkivaltiaan Jumalan puhua ja toimia.

Joskus Jumala sallii meidän nähdä uskollisuutemme hedelmän, joskus taas ei. Joskus meidän tunnustamisemme näyttäytyy kirkon kasvuna, herätyksen aikoina, joskus taas ei. Joskus siemen putoaa hyvään maahan, joskus taas ei. Jotkut pääsevät vuoren huipulle iloitsemaan, jotkut menehtyvät matkalla ristin alle.

Mutta mikään näistä ei ole lopulta pysyvää tai tärkeää: Ei ilo eikä suru, ei menestys eikä tappio. Sillä Kristus on noussut, hän elää, hän on jo voittanut, ja hänessä me osallistumme jo voittokulkueeseen täällä kuoleman varjon laaksossa (Ef. 1:18–23). Jumalan valtakunta tulee ja Jumalan tahto tapahtuu!

Meillä ei voi olla onnellisempaa osaa kuin tunnustaa Kristusta ja hänen ilmoitettua sanaansa ihan siksi vain, koska hän on ja elää.

Kirjoittaja on Englannin evankelis-luterilaisen kirkon (ELCE) pastori.

”EN VOI SUUNNITELLA MITÄÄN, KUN KAIKKI ON NIIN EPÄVARMAA”

≡ HARRI LAMMI

📷 HARRI LAMMI

ARVAAMATONTA ELÄMÄÄ AFGANISTANISSA

Saavuimme Jumalan kutsumana Afganistaniin maaliskuussa 1988. Maa oli Neuvostoliiton miehittämä. Jo parin ensimmäisen kuukauden jälkeen Kabuliin saavuttuamme sissit ampuivat viikoittain kymmeniä raketteja kaupunkiin. Vuosien varrella näissä iskuissa kuoli tuhansia ihmisiä. Joskus tuli aseellisia vallankaappausyrityksiä. Pimeään aikaan maan hallitus ampui ohjuksia maaseudun sissitukikohtiin. Ohjusten massiivinen ääni herätti öisin miettimään, mihin ne tällä kertaa osuvat. Välillä polttoaineet olivat loppumaisillaan ja elintarvikkeiden hinnat nousivat huolestuttavasti. Valloittajamaa varusti joukkojaan suurilla kuljetuskoneilla, jotka sekä lähestyessään Kabulin lentokenttää ja sieltä noustessaan pudottivat kymmeniä magnesiumpanoksia ilmaan estääkseen sissien käyttämien ohjusten osumisen näihin koneisiin. Lopulta panokset putosivat maahan ja aiheuttivat varsinkin lapsille tuhoisia palovammoja. Elämä oli, kaiken arkisen touhun keskellä, arvaamatonta. Tästä huolimatta elimme Jumalan ihmeellisen armon ympäröimänä.

Teimme arkisen työme erilaisissa kehitysprojekteissa. Lääkintävoimistelijana opetin afgaaninuoria fysioterapia-koulussa. Vaimoni teki töitä äitiys- ja lastenneuvolaklinikalla. Myöhemmin olin myös esimiesvastuussa näkövammaiskoulusta ja useissa muissa projekteissa. Projektien tarpeet olivat jatkuvia. Piti saada lisää henkilöstöä ja kalustoa, aika ajoin myös rakentaa uusia rakennuksia. Organisaatiomme hallinnossa ja projekteissamme jouduimme kysymään yhä useammin: ”Jos näin teemme, mihin se vie meidät?” ja ”Millainen on pitkän aikavälin tavoitteemme tälle työlle?” Jotkut kollegoistani sanoivatkin minulle, että ei kannata suunnitella mitään, sillä suunnitelmat kuitenkin muuttuvat koko ajan.

KANNATTAAKO EPÄVARMOISSA OLOSUHTEISSA SUUNNITELLA?

”Neuvokkuudella näet on sinun käytävä sotaa ja neuvonantajien runsaus tuo menestyksen.” (Sanalaskut 24:6) Neuvokkuus tarkoittaa suuntaa ja neuvonpitoa. Sana ”sota” rakentuu hebrean kielen kielikuvasta sekoittaa jauhoja ja vettä, eli ”vaivata leipäaikinaa.” On siis kyse varsin arkisesta työstä, joka vaatii kärsivällisyyttä ja suunnittelua. Apostoli Paavali puhuu tästä sanoilla ”En juokse umpimähkään, en taistele niin kuin ilmaan hosuen.” (1. Korinttolaiskirje 9:26) Merkillisellä tavalla myös Kristuksen evankeliumi rakentuu Jumalan suunnitelmaan, jonka Hän on ilmoittanut Vanhan ja Uuden Testamentin pyhissä kirjoituksissa, puhumme Jumalan pelastussuunnitelmasta.

Suunnittelu tarkoittaa itse asiassa strategiaa: suurten ja pitkän aikavälin asiakokonaisuuksien täsmentämistä ja konkreettisten tavoitteiden asettamista. Lähes 21 Afganistanissa vietetyn vuoden aikana sain usein kuulla, että ”kun emme tiedä edes huomisesta päivästä ja kaikki on niin epävarmaa, mitä hyötyä on yrittää luoda pitkän aikavälin isoja linjauksia ja tavoitteita?” Minun oli kuitenkin vaikea taipua hyväksymään tällaista ajattelutapaa. Teimme yhä useammalle projektille ja myös koko organisaatiolle pitkän tähtäimen suunnitelmia. Sain seurata näiden pitkän aikavälin suunnitelmien etenemistä ja toteutumista vuosien ajan. Huomasin, että pääsääntöisesti ne projektit, joissa oli nähty vaivaa suunnitelmien tekemiseen, näkivät myös tavoitteiden toteutuvan, vaikkakaan ei välttämättä sillä tavalla, kuin olivat suun-

nitelmia tehneet. Jotkut projektimme joutuivat jopa vaihtamaan maantieteellistä sijaintiaan, ja työ sai jatkua suunnitelmien mukaan, koska suunta oli selvä.

SUUNNITTELUA TARVITAAN MYÖS SEURAKUNNASSA

Olen pohtinut yllä kuvaamaani myös seurakuntaelämän näkökulmasta. Seurakunnan rakentaminen ja rakentuminen on äärimmäisen pitkäjänteistä työtä ja vaatii suunnittelua. Jokainen seurakunta on hieman erilainen kuin muut ja tarvitsee oman työnsä suunnitteluun sopivan työvälineen ja prosessin. Toisin mekin voisimme nyt kysyä, kannattaako mitään suunnitella, kun kaikki on niin epävarmaa. Apostoli Paavali suunnitteli työtään eteenpäin. Useassa kohtaa hän viittaa tulevien vuosien ja kuukausien suunnitelmiin. Hän näki tarpeelliseksi mennä tulevaisuudessa Roomaan ja suunnitteli lähetysmatkojaan miettien, milloin matkustaminen olisi sujuvinta. Hän myös, mitä ilmeisimmin, suunnitteli pastoreiden asettamisen, heidän tukemisensa, seurakunnan moninaisten lahjojen käytön ja kirjeidensä lähettämisen melko pitkälle eteenpäin. Tämän kaiken tietenkin Pyhän Hengen ohjauksessa. Rohkaisenkin seurakuntia suunnittelemaan työtään eteenpäin, omalla tahdillaan ja seurakuntaa osallistamalla. Erityisesti epävarmuuden keskellä.

Suunnitelmia tehdään hyvin erilaisissa olosuhteissa ja tilanteissa, vaikkapa kuten tässä, teetä juoden afgaaninaton päällä.

HÄR ÄR VÄGEN - I OROSTIDER

 SEBASTIAN GRÜNBAUM

 JANNE KOSKELA

Vi lever i en tid av oro. Som en följd av urbanisering, teknologisk utveckling och modernisering finner vi oss i ett samhälle som hela tiden rör på sig. Dessa förändringar är ofta förhållandevis stora och väldigt snabba. Detta kan gälla helt vardagliga saker som att sköta bankärenden. För femtio år sedan var det till exempel otänkbart att se en skylt på bankfönstret med texten: ”Vi behandlar inte pengar”. Vad är detta för bank? Det är en modern bank som inte handskas med kontanter.

Om alla dessa förändringar vore goda skulle vi ändå kunna känna oro, men vad sker när dessa förändringar rentav är onda? Vad skall man till exempel tänka om folkkyrkor som överger Guds ord, hur skall man hantera kriget i Ukraina, corona eller ekonomiska kriser? Vi översvämmas av information som aldrig förr. Det är dessutom svårt att kunna rätt urskilja vad som är sant och falskt. Även om den kristna kyrkan alltid har varit en stridande kyrka kan man nog konstatera att födslovårdarna har ökat till en ny grad. Vi är nu närmare Kristi återkomst än någonsin förut.

Frågan blir hur vi skall kunna leva och fortbestå i en tid som denna? Jag skall försöka svara på denna fråga utgående från två olika perspektiv. Den första är skapelsen. Andra perspektivet är det som är specifikt kristet.

SKAPELSEN

Jag börjar med skapelsen. Någon teolog har skrivit: först människa, sedan kristen. Vi tror också på Gud Fadern, skaparen av himmel och jord. Därför måste vi som den kristna kyrkan kunna ta nytta också av detta perspektiv. Vi kan inte bara glömma det som finns runtomkring oss eller konstatera att vi inte har

något att göra med det. ”Låt oss bara se på Jesus” låter fromt, men är i detta fall ett obibliskt uttryck. Skriften lär att Gud har skapat oss och därför är vi kallade att leva i denna värld som Kristi lärjungar.

Därför blir vi som kyrka kvar i följande situation. För det första är vi kallade att förkunna och vittna om Guds sanningar i skapelsen. Det gäller frågor som angår hälsa, liv i äktenskap, självständighet, krig eller något annat. När Bibeln talar måste också vi tala. Då är det inte bara en fråga om ”jag och Jesus”, utan en värld som är skapad av Gud och ytterst sett tillhör honom. På grund av detta är det väldigt viktigt och fint att vi som kyrka fått vara med och stöda Päivi Räsänen i hennes rättegång. Här kan man också nämna andra riktlinjer som till exempel sanningen, kärlek till vår nästa, häderlighet, omsorg och så vidare.

För det andra kan vi inte tala då Bibeln inte talar. Som kyrka kan vi därför inte gå in i specifika frågor som Bibeln tiger om. Bibeln ger oss inte svar på alla frågor som vi har. Den berättar inte åt oss om det är bättre att bo i stan eller leva på landet. Den säger inte åt oss vilken information är rätt om kriget i Ukraina och den berättar inte åt oss vad som är den rätta konkreta och praktiska lösningen på coronakrisen. Här måste man lämna utrymme för fritt tänkande, olika experter och olika slags beslut. Allt detta inom de ramar som Bibeln själv ger åt oss.

Detta lämnar oss i en situation där det i församlingarna finns väldigt många olika sätt att tänka. Många av Missionsstiftets församlingar har lidit mycket på grund av detta. Det har uppstått olika grupperingar, splittringar och fraktioner inom en och samma församling. Nu är detta något som skapar ännu mera oro. Ifall vi hade en grupp i världen som skulle tänka precis som

vi i denna värld skulle det vara en enorm tröst, men nu är situationen inte sådan. I stället är vi splittrade också här och detta innebär att oron blir bara värre. Jag tror personligen att detta är en stor orsak till att kristna idag är så oroliga. Vi ser och känner att inte ens våra bröder är med oss helt och hållet.

När det gäller det konkreta församlingslivet så är det inte möjligt att lösa alla konflikter. Inte åtminstone så att alla är av samma åsikt. Om detta kunde lyckas skulle det innebära att vi vore en sekt. Sekter kännetecknas ju av att man inte får tänka eller ifrågasätta något som ledaren eller ledarna säger. Men det som vi kan göra är att vi kan skapa utrymme för dialog. Vi måste alltså inte kunna lösa konflikten, men vi kan försöka få olika parter att diskutera med varandra. Våra församlingar kan vara platser där människor kan vädra sina åsikter och tankar, utan hot, utan fientlighet eller skam. Det finns hur många som helst frågor som vi kan vara osams om, utan att vår broderliga kärlek och enhet är hotad. Alla dessa är sådana frågor där Skriften inte direkt säger att så skall ni tänka och tro.

Dessa tillfällen kan finnas vid kyrkkaffet, inom olika grupper, enskilda möten eller något annat. I en tid som denna är det otroligt viktigt att betona att huvudsak är huvudsak och bisak är bisak. Vi har en massa viktiga frågor, och sedan har vi det allra viktigaste: evangeliets sanning. När vi har denna ordning så ser vi rätt. Samtidigt som vi diskuterar blir det också lättare ifall vi skapar en ram för diskussionen. När vi till exempel diskuterar coronakrisen, så är det otroligt viktigt att säga högt: ”vi diskuterar inte nu vår intelligens, vår kristna övertygelse, vår eviga salighet, det om vi är kärleksfulla individer eller goda medborgare, utan coronakrisen. Det är det som dis-

kussionen handlar om, inte något utöver det. Samtidigt kan man i samband med skapandet av ramen konstatera att vi kan tänka på olika sätt och ändå älska varandra. Vi kan verkligen bestämma att uppskatta och hedra varandra även då när vi tänker olika. Kanske just dessa tillfällen är en stor möjlighet att visa att vi inte är köttsliga (1 Kor. 3).

DET KRISTNA PERSPEKTIVET

Vad är då ett specifikt kristet perspektiv till detta med oro? Hurdan är vägen fram?

Det berättas om en man som bokade en resa till öknen. När de kom fram till öknen tillsammans med en guide så såg mannen bara sand överallt. Det fanns varken spår eller några synbara märken som man kunde orientera sig efter. Mannen blev förskräckt på grund av detta och sade åt guiden: ”Jag ser ingen väg”. Guiden svarade åt honom: ”Jag är vägen”. Detta förstås på grund av

att han visste exakt hur man skulle orientera sig genom öknen faror. Detta är utgångsläget för den kristna församlingen: Jesus är vägen.

Församlingen blir kvar i en viss slags dualism. Vi vet inte vart vi är på väg. Vi känner inte framtiden. På samma sätt som Jesu lärjungar inte heller kände till sin egen framtid eller romarrikets framtid. Om lärjungarna skulle ha känt sin framtid skulle de säkert ha varit ganska förtvivlade. Därför är det ofta nåd att vi får ta en dag i taget från vår Faders hand.

Samtidigt vet vi att Herren är med oss. Jag är vägen – så säger Jesus. Det vill säga så länge ni vandrar tillsammans med mig är ni på väg till himmelen. Därför vet vi också vårt mål. Vi känner framtiden på det sättet. Allt samverkar till det bästa för dem som är kallade efter Guds beslut (Rom. 8). Här är det viktigt att vi igen är väldigt konkreta. Detta är inte någon abstrakt teori.

Därför har vi dopet, nattvarden, bikten och förkunnelsen. De ger åt oss ett säkert fotfäste mitt i denna värld. Vi får gripa tag i dessa medel som ankare mitt i ett stormigt hav. Oberoende vilken kris som kommer näst i denna värld eller våra personliga liv får vi säga: ”Jag är döpt i Jesu namn, jag äter och dricker hans sanna kropp och blod till mina synders förlåtelse, jag hör hans ord förkunnas åt mig varje söndag.” Detta är säkert sant, jag är hans och han är min. Mitt hem är i himmelen. Det kan vara att han i sin outgrundliga vishets djup bestämmer sig för att pröva mig och denna värld, men mig kommer han aldrig att förkasta. Detta är jag säker på, här kan jag vila och bestå. Därför kan den kristna församlingen också komma med ett enastående hopp till denna värld. Oberoende vad som än händer så sviktar inte vårt hopp, för det hoppet finns sist och slutligen utanför oss. Det hoppet är Kristus själv.

NORJAN EVANKELISLUTERILAINEN HIIPPAKUNTA (DELSIN) – HAASTATTELUSSA PASTORI ERIK A. H. OKKELS

≡ OTTO GRANLUND

📷 ERIKIN KOTIALBUMI

Suomella ja Ruotsilla on pitkä yhteinen historia. Myös Lähetys-hiippakunnan juuret nivoutuvat yhteen Ruotsin Missionsprovinsin kanssa. Yhteiseen pohjoismaiseen kirkkoperheeseemme kuuluu kuitenkin myös norjalainen sisarkirkkomme *Det evangelisk-lutherske stift i Norge (Delsin)* – Norjan evankelis-luterilainen hiippakunta. Mikä on sen tarina? Tätä selvittääkseni pyysin haastatteluun Paatsivuonon (*Balsfjord*) ja Tromssan (*Tromsø*) pastori, **Erik Okkelsin**.

HISTORIAN JA MAANTIETEEN VAIKUTUKSET

Ruotsinkielentaitoiselle norjan kieli on siitä jännä, että sitä pystyy vaivatta lukemaan. Keskustelukin sujuu varsin mutkattomasti. Miltei yhteistä kieltä käytettäessä voi kuitenkin jäädä kulttuuriset erot huomaamatta. Suomalaisella on maailmaa ja luterilaisuuttakin katsellessaan päällään tietynlaiset ”silmälasit”, kun taas norjalaisella on toisenlaiset. Kuten omat kokemuksemme muovaavat meitä yksilöinä, niin myös historia muovaa kansaa.

Heti haastattelun alussa saan siksi huomata, että olen päässyt juuri oikean miehen puheille. Aiheena on vuonna 2013 perustettu norjalainen hiippakunta, mutta pastori Okkels aloittaa varsin kaukaa historiasta:

- Mustan surman aikana (1300-luvulla) suurin osa Norjan omasta aatelistosta menehtyi kulkutautiin. Norja ajautui Tanskan alaisuuteen. Myöhemmin uskonpuhdistuksella oli Tanskan kuninkaan ja porvariston tuki, mutta Norjassa se nähtiin aluksi tanskalaisten pakottamana uudistuksena.

Osittain tämän vuoksi valtiokirkon pappeja ei katsottu hyvällä, mikä puolestaan loi kasvupohjan maallikkovetoiselle pietismille. Okkels ker-

too, kuinka tanskalaisen, Norjan Bergenissäkin palvelleen piispa Erik Pontoppidanin (1698–1764) katekismus-selitys oli pitkään norjalaisten suosima, vaikka Tanskassa katekismusta päivitettiin. Napoleonin sotien aikana (1800-luvun alussa) Norjassa levisi niin kutsuttu haugelaisuus, joka löytyy monen nykyisenkin liikkeen ja kirkon taustalta. Pohjois-Norjassa vaikuttaa puolestaan Lyngenin lestadiolaisuus, jonka erityispiirteenä on sakramentalisuus ja suuri arvostus Lutherin Huonepostillaa ja luterilaisia tunnustuskirjoja kohtaan.

Okkels painottaa, että myös maantiede on vaikuttanut hengelliseen elämään. Etenkin Vestlandetin kalastajilla on ollut hyvät yhteydet Skotlanttiin. Tätä kautta myös reformoidulla kristillisyydellä on ollut vaikutuksensa. Norjan sisälläkin maasto vaikuttaa tavalla, jota suomalainen ehkä ei osaa ennalta arvata:

- Etäisyyksiä mitatessa ovat tunturit ja vuonot tärkeämpiä kuin kilometrit. On totuttu elämään omissa pienissä kulttuureissa.

PIISPA BØRRE KNUDSEN JA LUTERILAINEN HIIPPAKUNTA

Norjalaisesta sisarkirkostamme on mahdoton puhua mainitsematta piispa Børre Knudsenin (1937–2014) nimeä. Hän on tullut kansainvälisestikin tunnetuksi syntymättömien lasten puolustajana.

Norjan suurkäräjät hyväksyi abortin sallineen lain 1970-luvun lopulla. Elettiin aikaa, jolloin Norjan kirkko vielä oli valtiokirkko. Kirkon papit saivat palkkansa valtiolta. Borgin hiippakunnan piispa Per Lønning protestoi eroamalla tehtävästään. Lønningin papiksi vihkimä Knudsen, joka toimi Paatsivuonon seurakunnan kirkkoherrana, päätti jatkaa seurakunnan

palveluksessa, mutta kieltäytyi vastaanottamasta palkkaa valtiolta.

Knudsenin ratkaisu saattaa vaikuttaa radikaalilta, mutta sille löytyi esikuva Norjan lähihistoriasta. Okkels kertoo, kuinka toisen maailmansodan aikana saksalaiset miehittivät Norjan ja asettivat maahan itselleen myönteisen hallituksen, joka myös puuttui kirkon asioihin ja lastenkasvatukseen. Kirkon oli reagoitava. Vuonna 1942 julkaistiin tunnustus *Kirkens grunn* (”Kirkon perusta”), ja monet papit kieltäytyivät vastaanottamasta palkkaansa. Børre Knudsenin isä oli yksi heistä.

Norjan aborttikeskusteluun liittyen Okkels huomauttaa, että vaikka Knudsenistä tuli protestiliikkeen keulakuva, ei hän suinkaan ollut ainut johtohahmo. Suurimmillaan liikkeessä oli mukana noin 600 000 ihmistä.

Knudsenin protestitoimia käsiteltiin aina Norjan korkeimmassa oikeudessa asti. Lopulta hän ei voinut jatkaa Norjan kirkon virassa. Okkelsin mukaan Knudsen olisi tuskin jatkanut pappina, ellei Paatsivuonon seurakunta olisi sitä vaatinut.

- Kun Knudsenin seuraajaa oltiin asettamassa kirkkoherran virkaan, Knudsen käveli laulaen ulos kirkosta. Mutta monet seurakuntalaiset seurasivat häntä. Hän oli heidän pappinsa. Myös monet papit seurasivat Knudsenin esimerkkiä, ja vielä useammalla papilla oli sympatiat Knudsenin puolella.

Tällä tavoin muodostuneet seurakunnat muodostivat Strandebarmin rovastikunnan. Kyseessä oli löyhä yhteenliittymä, jonka piispaksi Knudsen vihittiin vuonna 1997. Hän palveli piispana vuoteen 2008 asti. Okkelsin mukaan Knudsen piti liikkeen jatkon kannalta tärkeänä, että saataisiin luotua vahvistettu ja toimiva organisaatio seurakuntien tueksi. Tätä työtä

tehtiinkin vuosina 2008–2013, jolloin Knudsenin kaitsemia seurakuntia yrittettiin saada mukaan perustettavaan hiippakuntaan. Tänä aikana norjalaiset saivat tärkeää tukea Ruotsista.

- Missionsprovinsin oli tarkkailijana. Piispat Arne Olsson ja Roland Gustafsson saivat nähdä kaikki asiakirjat, ja Knudsen antoi erokirjeensä Olssonille. Prosessilla oli Knudsenin tuki.

Det evangelisk-lutherske stift i Norge perustettiin lopulta vuonna 2013, samoihin aikoihin kuin Suomen evankelisluterilainen lähetyshiippakunta perustettiin. Knudsenin seuraajaksi ja perustettavan hiippakunnan seurakuntien piispaksi oli jo edeltävänä vuonna vihitty Thor Henrik With. Mukana vihkimyksessä oli myös piispa Matti Väisänen Suomesta.

MINKÄLAINEN KIRKKO?

Norjan evankelis-luterilaiseen hiippakuntaan kuuluu nykyään neljä seurakuntaa, kaksi etelässä ja kaksi pohjoisessa. Etelässä on yksi seurakunta Drammenissa, Oslostä hieman lounaaseen, sekä Trondheimissa. Pohjoisen seurakunnat, joita pastori Okkels palvelee, löytyvät Paatsivuonosta ja Tromssasta. Seurakunnat kokoontuvat vuokratiloissa.

Lähetyshiippakunnan tavoin myös Norjan evankelis-luterilainen hiippakunta kokoa luterilaisia kristittyjä eri taustoista. Varsinkin Pohjois-Norjan seurakunnissa monilla on lestadiolainen tausta. Monen tausta löytyy haugealaisuuden piiristä. Okkels painottaa, että Norjan hiippakunta pitäytyy Norjan luterilaiseen perinteeseen:

- Emme ole halunneet olla jotenkin erityisiä, vaan jatkaa sitä, mitä Norjan kirkko aikoinaan oli, sitoutumatta johonkin tiettyyn herätysliikeperinteeseen.

Okkels toteaa, että seurakuntien jumalanpalvelukset eroavat jonkin verran toisistaan. Hiippakunnassa arvostetaan raamatullista ja klassista liturgiaa, mutta sen ei tarvitse olla jokaisessa seurakunnassa täsmälleen samanlainen. Norjan kirkon perinteen mukaisesti messuissa käytetään runsaasti virsikirjaa.

Jossain vaiheessa haastattelua ha-

vahdun siihen, että vaikka Norjan luterilainen hiippakunta on muodostunut kuta kuinkin samoihin aikoihin kuin sen sisarkirkot Suomessa ja Ruotsissa ja vaikka yhtäläisyyksiä on paljon, on nähtävissä yksi merkittävä ero. Lähetyshiippakunnan ja Missionsprovinsin historiassa painottuu tarve saada raamatullinen ratkaisu virkakysymykseen. Norjan luterilaisen hiippakunnan taustalta löytyy puolestaan aborttikysymys. Okkels toteaa, ettei kysymys naispappeudesta kuitenkaan ole missään vaiheessa ollut Norjan hiippakunnassa epäselvä. Hän myös painottaa, ettei kirkkoa voi rakentaa vain jonkun tietyn kiistakysymyksen varaan.

RAJAT YLITTÄVÄ YHTEYS

Pastori Okkelsin kanssa keskustellessa on koko ajan selvää, että hän mielellään näkisi yhteyden ja yhteistyön syvenevän. Jo entuudestaan hän tuntee suomalaisia veljiä ja sisaria, jotka ovat löytäneet tiensä hiippakunnan seurakuntiin. Okkels on myös ollut aktiivisesti mukana Pohjois-Euroopan Luther-akatemian (North European Luther Academy, NELA) verkostossa, jossa on mukana väkeä eri

puolilta Pohjolaa, myös Suomen Lähetyshiippakunnasta. Koska luterilaiset kirkot ovat tässä maailmankolkassa pieniä, on sitä tärkeämpää, että pidämme yhteyttä toisiimme.

Det evangelisk-lutherske stift i Norge ei ole ainut tunnustuksellinen luterilainen kirkko Norjassa. Historiallisista syistä kirkollinen maisema on pirstaleinen jo 1800-luvulta lähtien. Keskusteluyhteyttä on siksi tärkeä vaalia myös Norjan sisällä. Tätä varten on perustettu *Nettverk for evangelisk-lutherske kirkesamarbeid* ("Evankelis-luterilaisten kirkollisen yhteistyön verkosto"), jossa Okkels on mukana kirkkonsa edustajana.

Okkels tuntee siis Norjan kirkollisen maiseman hyvin. Tämän tuntemuksensa hän asettaa mielellään myös suomalaisten veljien ja sisarten palvelukseen. Ehkä olet jossain vaiheessa Norjassa käymässä, tai jopa asut siellä jonkun aikaa? Mistä löytyisi silloin seurakuntayhteys? Pastori Okkels asettaa kynnyksen matalalle:

- Tervetuloa tutustumaan meidän seurakuntiimme! Jos tulet paikkakunnalle, jossa meillä ei ole seurakuntaa, voit silti ottaa yhteyttä. Myös sellaisilla paikkakunnilla voi olla seurakuntia, joita voin suositella.

"Sitten he ottivat Joonan ja heittivät hänet mereen, ja meri asettui raivostansa."

(Joon. 1:15)

Kun profeetta Joona oli saanut käskyn saarnata Niniven kaupungissa, hän karkasi Herran kasvojen edestä. Jumalalla oli assyrialaisille tuomion sanoma, mutta tuomio uhkasi ensin profeettaa itseään, joka oli kääntynyt pois Jumalan tarkoittamalta tieltä. Samalla vaaraan joutuivat Joonan matkatoverit.

Jokainen ihminen on luotu Jumalan kuvaksi. Me emme ole sattumaa emmekä siksi vastuustakaan vapaita. Joonan tavoin kaikkia ihmisiä, jotka ovat eläneet välittämättä Jumalasta ja hänen käskyistään, kutsutaan palaamaan hänen luoksensa.

Evankeliumeissa Jeesus sanoo, että vain Joonan merkki annettaisiin tuolle uppiniskaiselle sukupolvelle; Jeesus laskeutuu haudan syvyyteen niin kuin Joona vajoaa mereen. Muuten Joonalla ja Jeesuksella tuntuu olevan kovin vähän yhteistä. Joona uhrautuu toisten pelastukseksi, mutta näitä ei uhkaa kertomuksessa heidän omat syntinsä, vaan Joonan tottelemattomuus. Jeesus rukoili kuuliaisesti: "ei kuitenkaan niin kuin minä tahdon vaan niin kuin sinä" (Matt. 26:39). Joona puolestaan torjui Jumalan kutsun kääntyen omalle tielleen. Jumalan ohjattua profeetan kovakouraisesti oikealle tielle Joona vieläkin kiukutteli.

Ei Jeesus ollut niin kuin Joona, mutta Hänet tehtiin sellaiseksi kuin Joona. Miksi? Jotta sinua ja minua, jotka olemme karanneet Jumalan tieltä ja pitäneet pilkkana Hänen lakiaan, ei heitettäisi pois Jumalan arkista. Ilman Jeesusta pauhaisi meri edelleen ja Leviatan ynnä muut merihirviöt olisivat valmiita nielemään kaikki ne, jotka ovat Jumalan vihan ansainneet. Mutta nyt onkin Kristus "paikattu paatista" ja kärsinyt Jumalan hylkäystuomion. Hän kärsi uskottoman palvelijan palkan, laskeutui haudan syvyyksiin ja nousi ylös, jottei syntinen hukkuisi.

Syyllisen Joonan mereen heittäneet miehet ymmärsivät, että Jumala ansaitsee heidän ylistyksensä ja kiitoksensa (Joon. 1:16). Kuinka paljon enemmän meidän pitäisi se ymmärtää, jotka olemme syyttömän Joonan, Jeesuksen pelastamia. Hänessä on pelastuksemme ja hän antaa merkityksen jokaiseen päiväämme.

Teksti: Joni Ahonen
Kuva: Aija Ahonen

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti

Päätoimittaja: Joel Kerosuo
Toimitussihteeri: Pauliina Pylvänäinen
Tilaukset: 050 5225 855
asko.iso-kungas@lbpk.fi

Taitto: Liisa Pitkäranta
Kannen kuva: Kalle Rautavuori
Paino: I-print
ISSN 1457-9901
Nordea IBAN: FI59 1023 3000 2354 52